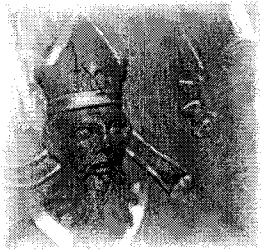

ANDRÁS+KERESZT

a Tihanyi Római Katolikus Egyházközség Lapja

2. évfolyam 3. szám

2005. október

SZENT ÁNYOS ÜNNEPE:

NOVEMBER 17-
ÉN 17:00
ÓRAKOR

ZÁRJUK KÖZÖS
IMÁDSÁGGAL A
950 ÉVES
APÁTSÁG
JUBILEUMI
RENDEZVÉNY-
SOROZATÁT

KÖSZÖNET HELYETT

Székeludvarhelyi
gyerekek nyaralása
Tihanyban..... 4. oldal

„ÚTRAVALÓ”

- Fialoknak szóló
rovatunk..... 4. oldal

Téged voltunk köszönteni, Pátrónánkat...

2005. szeptember 5-én,
vasárnap estefelé immár
harmadszor vonultak be
a templomba e szép
litániás énekkel az
Andocsról hazatérő
búcsújárók.

5. oldal »

„Isten nem a sikert várja tőlem,
hanem az erőfeszítést.
Nem a célba érést írja elő,
csupán menetközben akar találni visszatérésekor!”

(Albert Sweitzer)

Ha gyerekkorban elkezdjük a gyereket apró elhatározásokra bírni, akkor később sokkal könnyebb lesz neki a nagy dolgokban is kitartani.

Gyermeknevelési rovatunk a 2. oldalon »

KÖLN 2005.

MI IS OTT VOLTUNK A XX. IFJÚSÁGI
VILÁGTALÁLKOZÓN!

Vörös Pál beszámolója az 5.. oldalon »

„Ez az a hang!”

A harang jelkép, szimbólum. Elválaszthatatlan az Isten házától. Hangja az ég felé száll, jelez, figyelmeztet, imára hív, vagy éppen búcsúztat. Zenghet büszkén, diadalmasan, szólhat vészjósón, riadtan, és tud sírni is, ha kell. Mi tihanyiak jól ismerjük beszédét. Ma már minden automatikus, előre programozva motorok szólaltatják meg harangjainkat, működtetik a toronyórát. De hogy volt ez régen, amikor még nem ismerték a computereket?

Folytatás a 6. oldalon »

„AZ ÚR KEZE MEG-
PIHEN E HEGYEN...”

(IZ 25,10)

A közös ünnepi étkezés képe végigvonul az egész Szentírásan. Az ünnepi, terített asztal hozzátartozik az élethez. A mennyek országa – az igazságosság, a béke, és az öröm országa olyan, mint az ünnepi lakoma, amelyre meghív az Úr. Amely már megkezdődött, de még nem teljes.

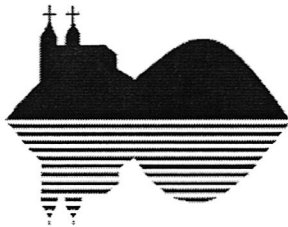
Szűz Mária tiszteletére és Szent Ányos püspök tiszteletére emeltetett itt ezen a hegyen a szentegyház 950 évvel ezelőtt, ahol az alapító király nyugszik, s ahol a régi, egyszerű, de faragott kövek arról beszélnek, hogy egymás terheit kell hordoznunk. Ahol a régi, középkori templom fölé épült díszesebb, pompásabb barokk Isten-háza a folytonosságot sugallja: egymásra épülnek évszázadok, van folyamatosság, együvé tartozunk. S az aranyozott szobrok, faragványok elgondolkoztatják az ide belépőt: ez a sok szépség mind mire való?

S az együtt imádkozó, hálaadásra egybegyűlő, az Úr vacsoráját ünneplő, halálát és feltámadását hirdető közösség kell, hogy tudja: a meghívásra méltónak kell lenni. S tudnunk kell azt is, hogy az Isten előtt nem az számít, hogy ki honnan jön, hanem az, hogy a meghívást, amely ma is szól hozzánk, elfogadjuk-e.

Folytatás a 2. oldalon »

„AZ ÚR KEZE MEGPIHEN E
HEGYEN...”

» Folytatás az első oldalról

Máriára úgy tekintünk, mint akinek oltalma alá siethetünk szükségünk idején. Úgy tekintünk rá, mint a Tengernek Csillagára, aki a viharok közepette hajózók számára biztos kikötő és erős reménység. Akinek anyai pártfogására mindannyian rászorulunk.

Itt, a Balaton fölött vagyunk együtt, különböző emberek, a templom hajójában. Itt, közösen, együtt tekintünk ugyanabba az irányba, s szeretnénk igazítani életünket az örök értékek szerint. Vendégek vagyunk mindannyian az Úr házában, s vendég-lét egész életünk itt a földön.

A mennyek országa olyan, mint amikor egy király menyegzőt rendezett fiának. Elküldte szolgálait, hogy szóljanak a meghívottaknak: jöjjenek a menyegzőre...

Az Úr keze megpihen ezen a hegyen... Szent helye ez a magyarságnak... 950 éves tihanyi történelmünk, több, mint ezer éves magyar kereszténységünk kell, hogy léttel legyen tele. Nem a megosztottságnak, hanem az egységnek a jelképe a közös asztal. A mennyek országa – az igazságosság, a béke és az öröm országa már meg kell, hogy kezdődjék közöttünk, itt, ezen a földön. Ezen a félszigeten, ebben a templomban és az itteni terített asztaloknál. És mindenütt, ahol Isten ígését hallgatva egybegyűlnek az élni akaró halandó emberek. Akarjunk élni. Tudjuk elfogadni az Isten akaratát. Legyünk képesek vállalni a történelem kihívásait. Tudjunk elutasítani mindent, ami pusztítja az életet. S tudjunk igent mondani mindarra, ami segít kiteljesíteni a közösséget. Segítsen ebben minket itt és mindenütt Nagyasszonyunk és Pátrónánk, Mária.

Dr. Korzenszky Richárd perjel

„Isten nem a sikert várja tőlem,
hanem az erőfeszítést.

Nem a célba érést írja elő,

csupán menetközben akar találni visszatérésekor!”

(Albert Sweitzer)

Ha szülőkkkel, vagy tanárokkal beszélgetek, sokszor panaszkodnak a „mai gyerekekre” mert nem képesek „hosszútávú” elhatározásokat tenni, illetve azokban nem tudnak kitartani. Nem tudnak egy jó cél érdekében erőfeszítéseket tenni, kitartani az előttük kitűzött feladatban. Mintha a „mai világban” nem lenne divat megtartani az ígéreteket, keményen dolgozni és elfáradni a jó és tiszta dolgokért, azokért amelyekért nem valamilyen tárgyi ajándék jár, csupán megbecsülés, jó szó, vagy tiszta lelkiismeret.

Először is tisztáznunk kell, hogy a „mai gyerek” a „mai világban” is csak gyerek, és hogy nagymértékben a felnőtt társadalom is hibáztatható ezekért a jelenségekért. Vizsgáljuk meg magunkat! Vajon képesek vagyunk-e kitartani apró elhatározásainkban? Vannak-e elhatározásaink, amelyek jobbítani akarják az életünket? Mit lát rajtunk a gyerek, hajlandóak vagyunk-e lemondásokat, áldozatokat tenni céljaink eléréséért?

Másodsor: a dolgainkban való kitartás *nevelhető* tulajdonság. Erről szeretnék bővebben írni. **Ha gyerekkorban elkezdjük a gyereket apró elhatározásokra bírni, akkor később sokkal könnyebb lesz neki a nagy dolgokban is kitartani.** Például ha együtt elhatározzuk, hogy minden reggel beágyazunk, vagy minden este elrakjuk a biciklinket. Később segítünk neki, hogy a napirendjét betartsa, vagy minden este imádkozzon. Egyre nehezebb és hosszabbtávú elhatározásokat tegyünk meg vele. Ezekért az elhatározásokért *ne ígérjünk jutalmat* (csokit, játékot), hanem inkább elismerő szavakat, dicséretet, büszkeséget. Lássá rajtunk a gyerek, hogy nagyon örülünk, és büszkék vagyunk rá. Érezze, hogy egyre jobban megbízunk benne, hisz tartani tudja a szavát. Ha mindig csak valamilyen ajándékért tesz meg dolgokat, akkor arra neveljük, hogy a cselekedeteiért mindig jutalom jár, és később már nincs az az ajándék, amiért érdemes lenne küzdenie, illetve nem tanulja meg, hogy *vannak lelki ajándékok is.* (Az elvégzett munka öröme, a békesség, az egészséges fáradtság, a megelégedettség, önmagunk elfogadása, egészséges büszkeség...stb.)

Régen a jezsuiták iskoláiban minden füzetlap tetejére felírták ezt a pár betűt: A.M.D.G., azaz Ad Majorem Dei Gloriam: Isten nagyobb dicsőségére! Mindent, amit teszünk, vagy elhatározunk, Isten dicsőségét kell szolgálnia, hisz magunktól semmit sem tudunk tenni!

Szeptember a kis és nagykorú gyerekek életében, de a szülők életében is a munka kezdetének az ideje. Gondoljuk végig elhatározásainkat, kitűzött céljainkat. Legyünk idén kicsit jobbak, mint tavaly!

Cs.T. Hanna

☀ **Házasságkötés**

2005. augusztus 27. :Kántás József és Kötél Zsuzsanna

⚰ **Keresztelés**

2005. október 2. :Zita – Siklósi Ferenc és Horváth Koletta gyermeke

† **Halottaink**

Simon Anna – Nagy József özvegye (1924-2005. élt 81 évet)

Kocsonya Kálmán (1945-2005. élt 60évet)

KÖSZÖNET HELYETT

Elmúlt megint egy nyár! Esős, borongós, szomorkás. Ennek ellenére sok udvarhelyi gyerek számára reméljük, mégis emlékezetes marad, hála a tihanyi családoknak, és gyermekeiknek.

Köszönet helyett olvassuk, mit éreznek ők erről az egy hétről, amelyet Tihanyban töltöttek:

„Csütörtökön délután furcsa gyomordöngető érzés fogott el. Mise után a főesperes úr áldásával indultunk el. A határnál a dörömbölés kellemes kopogássá szelidült, mely a végállomáshoz érve teljesen megszűnt... Első napot követően mind úgy éreztük, hogy habár más országban vagyunk, csak hazaérkeztünk.”

(Neubauer Helga)

„... A tihanyi és az udvarhelyi gyerekek focimeccse... utolsó este a buli, nagyon jó volt, főleg a vége, amikor a lányokkal párosban táncoltunk, nem csak az udvarhelyiekkel.”

(Antal Zsolt)

„Szombaton mise után a családok, akikhez be voltunk osztva, megmutatták Tihanyt. Majd náluk ebédeltünk. Délután lementünk a Balatonra fürdeni... Vasárnap a tihanyiak körbevezettek a templomban... az apátságban ebédeltünk. Délután egy vetélkedő volt. Villámkérdések voltak a délelőtti elhangzottakról... Az étel is nagyon finom volt.”

(Nagy Ágnes Sarolta)

„Nagyon szép volt, és felejthetetlen emlékeket hagyott bennem.”

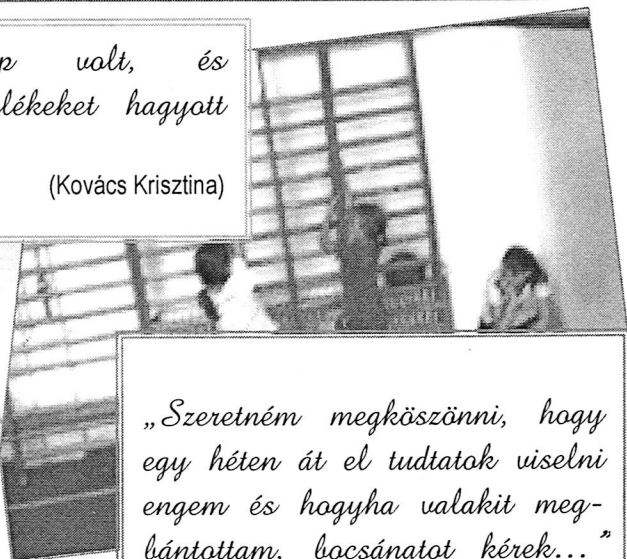
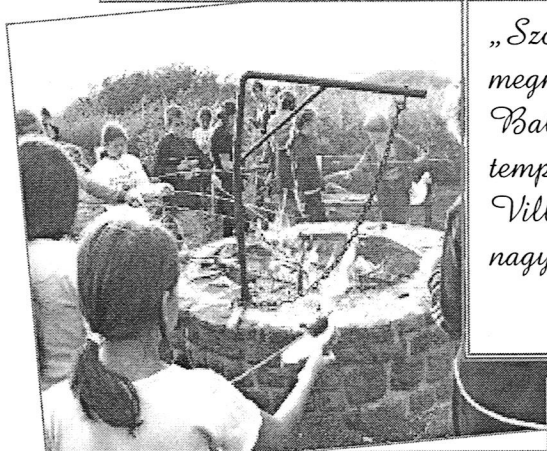
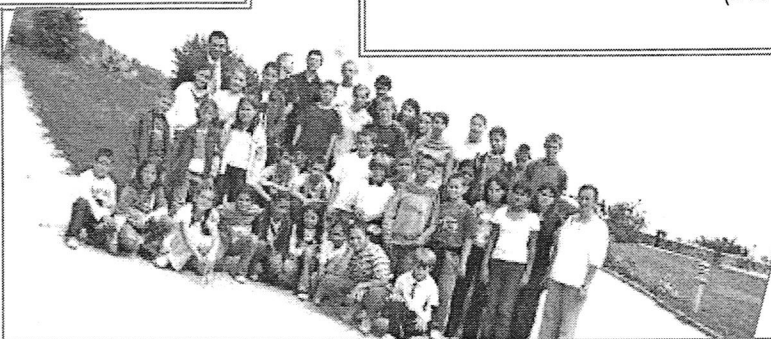
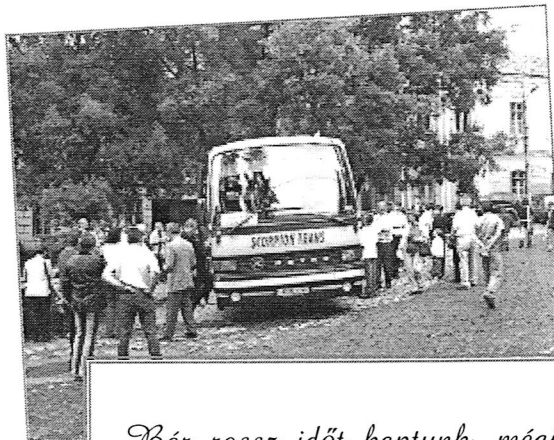
(Kovács Krisztina)

„Nem lehetett könnyű megszervezni ezt a táborát és sok áldozattal járt... Isten fizesse meg nekik százszorosán.”

(András Tibor)

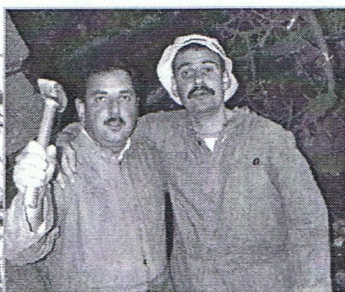
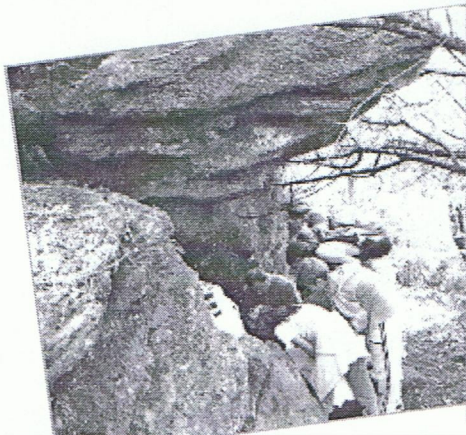
„Szeretném megköszönni, hogy egy héten át el tudtatók viselni engem és hogyha valakit megbántottam, bocsánatot kérek...”

(Simó Hargita)

KÖSZÖNET HELYETT

» Folytatás a 3. oldalról

„Ezeket az emlékeket nem az a fénykép fogja őrizni... a pillanatok, mosolyokat, szavakat a szívünk egy rejtett „magán” szobájába helyezzük el, mit egyedül csak azok ismerhetnek, akik akkor, ott velünk voltak.”

(Neubauer Helga)

„Szerintem a végén a tihanyi gyerekektől nagyon rossz volt elbúcsúzni.”

(Görgicze Mónika)

„Mikor elindultunk haza felé, mindenki szomorú volt. És jövőre vagy a tihanyi gyerekek jönnek hozzánk, vagy megint mi menjünk Tihanyba.”

(András Szabolcs)

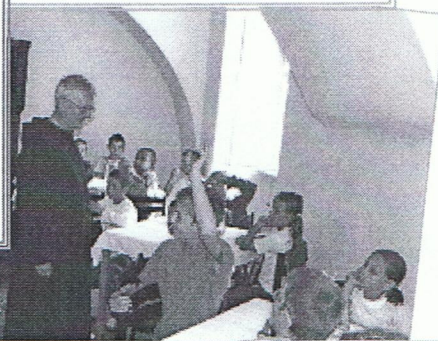
„A családok nagyon kedvesek voltak, és ha ők nincsenek, akkor nincs kisvonatozás... Remélem, Hajni néni részéről csak egy lúta kijelentés volt, hogy ez volt az utolsó kirándulás.”

(Ismeretlen szerző)

„Kirándulni vittek Pannonhalmára... a zirci kirándulás is csodálatos volt, mert bemutatták az újjonnan restaurált templomot.”

(Benedek Róbert Károly)

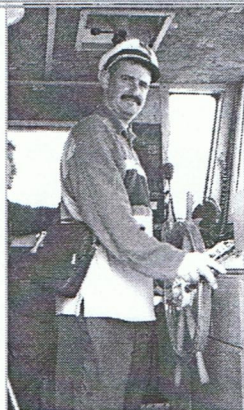
„Az akadályverseny végén, amíg vártuk a kisvonatot nyilazni tanultunk... Amikor már elindultunk, egy szép gondolat jutott eszembe: Ég veled Tihany, jövőre hogy jövőnk-e, az Hajni nénitől függ, de reméljük, megenyhül rajtunk a szíve és jövőnk!!!”

(Bertalan Lehel)

„Péntek reggel még az eső is minket siratott... akármennyire is jó itthon lenni, azért mégis legalább egy hétig ott lesz az „otthonunk.”

(Neubauer Helga)

„Nem csak egy kirándulás volt, hanem lelkiekben is gazdagabbak lettünk. Kedves, uendégszerető emberek a tihanyiak, mindenben a kedvünket keresték, programokat szerveztek, amelyek érdekességekkel és kalandokkal voltak tele... űzjáték, hajókázás, akadályverseny, táborúsz melletti szalonasiütés, csónakázás a Belső-tavon. Még ottani barátokat is szereztünk, hisz a tihanyi gyerekek úgy a sportban, mint a szórakozásban kedvünket keresték... A templomban imádkoztunk azokért az emberekért, akik sokat tettek a kirándulásért.”

(Benedek Gabriella)

Téged voltunk köszönteni, Pátrónánkat...

2005. szeptember 5-én, vasárnap estefelé immár harmadszor vonultak be a templomba e szép litániás énekkel az Andocsról hazatérő búcsújárók. A két évvel ezelőtt újraindult andocsi gyalogos zarándoklat kezdti visszanyerni méltó helyét a falu vallási életében.

Tudjuk, a búcsújárás nem turista-kirándulás, mégha a gyaloglást manapság sokan már csak annak tartják is. A búcsú a szentgyónásban megbocsátott bűnök elégtételének részleges vagy teljes elengedését jelenti. Igen sokféle imádsághoz, áhítatgyakorlathoz, meghatározott templomok látogatásához rendeltek a pápák ilyen búcsút.

A Nagy Jubileum esztendejében, 2000-ben különösen is sok alkalom adódott erre. Szentéletű II. János Pál pápánk gyakran buzdította elsősorban a fiatalokat, hogy merjék e világban ma is bátran megvallani és követni Jézust, életükkel téve tanúságot róla, aki személyválogatás nélkül minden emberért meghalt és ma is mindenkinek fölkínálja az üdvösséget.

Természetesen annak, aki búcsút akar nyerni, a kegyelem állapotában kell lennie, vagyis szentgyónást kell végeznie és szentáldozáshoz járulni, valamint a pápa szándékára egy Hiszekegyet, Miatyánkot, Üdvözlégyet kell elimádkozni. Isten e nagyszerű kegyelmét elnyerhetjük akár a magunk, akár valamely embertársunk, de a tisztítótűzben szenvedő lelkek javára is. A búcsújárás - mint az andocsi is - elsősorban és leginkább ezt a célt, a megtisztulást szolgálja.

"Nem lehet elég korán elkezdni" - szoktuk mondani, ha pl. a gyermeknevelés kerül szóba. Az andocsi zarándokok egyike valóban így is cselekedett, karonülő kicsi Hanga leánykáját vitte el az andocsi Szűzanyához, aki maga is jobb karjában tartja a gyermek Jézust. Kell-e hát csodálkoznunk, ha azt tapasztaljuk, a kislány egyetlen pillanatig sem adott okot az aggodalomra. Derűs volt, mosolygott, s ha elfáradt, édesdeden elaludt. Pedig az út -- bár már jó ismerősünkké vált --, semmivel se volt rövidebb vagy kényelmesebb, mint akár tavaly, akár két esztendeje, a kis csapat mégis könnyebben viselte a fáradságokat. Az imádság

összeszedettebbé vált, az ének jobban kísérte a léptek ritmusát, a lélek szívesebben szakadt el a földi dolgoktól, hogy szemlélhesse az égieket. Kapolypusztánál, amely egykor a tihanyi apátság birtokában is volt, idén már 4 székesfehérvári fiatal csatlakozott hozzánk, hogy együtt tegyék meg a hátralévő utat.

Életünk itt a földön zarándokút az örök haza, Isten felé, s ezt az utat most már jobban megértettük, akik őseink nyomdokain haladva gyalogoltunk Andocsra, az Angyalok Királynéjához. Adja Isten, hogy jövőre még több fiatal hallgasson a szívére, hogy amikor Bulcsú meghirdeti az andocsi zarándoklat időpontját, készségesen jelentkezzen az útra. *Horváth Terézia*

KÖLN 2005. MI IS OTT VOLTUNK A XX. IFJÚSÁGI VILÁGTALÁLKOZÓN!

Az első négy napot németországi testvérvárosunk meghívására Deidesheimben töltöttük, francia és brazil zarándokokkal együtt. Nagyon kedves, vendégszerető családoknál voltunk elszállásolva. Házigazdáink rengeteg programot készítettek elő nekünk, ami segített a lelki felkészülésben a Pápával való találkozásra.

Hamar eltelt ez a pár nap és már indultunk is Bonnba, a korábbi fővárosba, ott voltunk ugyanis elszállásolva. Mivel a zarándokigazolvánnyal ingyenesen használhattuk a tömegközlekedési eszközöket, nem jelentett gondot a közeli Kölnbe eljutni. Leírhatatlan érzés volt a világ minden részéből összesereglett fiatal zarándokok tömegében egy-egy magyar zászlót is megpillantani, kérdezni őket – Ti hova valósiak vagytok? – és együtt örülni velük ilyen távol az otthonától. Délelőttönként Bonnban a Rajna partján magyar katekézisen és misén vettünk részt. Délutánonként sok rendezvény közt válogathattunk, a koncertektől a csendes imádkozásig. Sokan közülünk sportot űztek a magyar zarándok-felszerelésünk elcserélgetéséből, így tettünk szert mexikói, koreai, olasz kalapokra, portugál pólóra. Nagyon gyorsan teltek a napok és mi már kezdtünk hozzászokni az ebédek és a német kolbász „ízéhez”, és az almafröccshöz.

A világtalálkozó lezárásaként egy pápai misén vettünk részt, több mint egy millió zarándoktársunkkal. Jó volt látni, érezni, hogy milyen sok hasonló szellemiségű fiatal él ezen a széles világon.

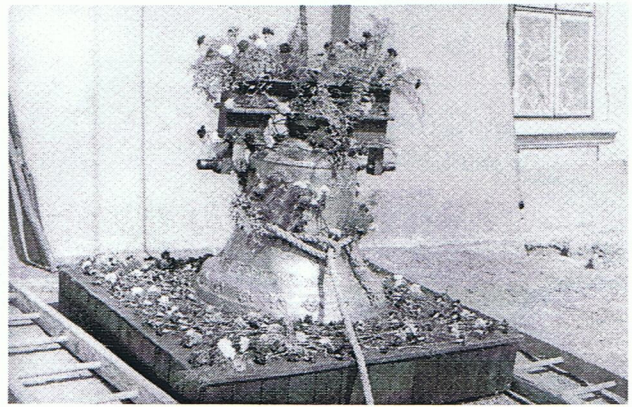
A következő találkozó pár év múlva Sydneyben lesz, remélem sikerült kedvet csinálni hozzá!

Vörös Pál

„Ez az a hang!” »Folytatás az 1. oldalról

- Az óra régen még mechanikus volt.- feleli Torma Kálmán, a toronyóra, és a harangok jó ismerője. - Neves órás mesterek gyártmánya volt ez, mely rengeteg csuklóval, és fogaskerék meghajtással működtette a mutatókat. Az utolsó ilyen óraszerkezet még ma is megtalálható a toronyban. Egy kis munkával könnyen működőképesse lehetne tenni. Ennek az órának az utolsó kezelője Horváth Pista bácsi sekrestyés volt, aki minden nap korán reggel felment, és felhúzta a nehéz súlyokat. Ezt váltotta fel a quartz óra, amely Közép-Európa első templomi quartz órája volt. Gulácsi János szerkesztette. Ő itt Tihanyban kezdte pályafutását, és még ma is ő az óra és a harangok karbantartója. Én sokat dolgoztam vele, sokat tanultam tőle.

- Úgy tudom, te a „déli” harang öntésénél és helyretételénél is aktívan részt vettél.

- Igen, ennek külön története van.- 1944. július 26-án a „fertályos és a déli” harangot a toronyban összetörték, és elvitték a háborúba. Aradi Vince bácsinak néhány szilánkot sikerült ebből megmentenie, és ezeket eltette emlékébe. Mikor 1981-ben az új harang öntése szóba került, ezek a szilánkok is előkerültek. Hegyi Lajos apát úr beleöntette a készülő harangba, Gombos Lajos őrbottyáni harangöntő mester műhelyében. Az öntés folyamatát többször is megtekintettük: láttuk a formakészítést, az öntést, és a kész harangot. Felirata a következő: „MAGYAROK NAGYASSZONYA, KÖNYÖRÖGJ A TIHANYI HÍVEKÉRT!” A már felhangolt harang első megszólalását magnóra vettük, és itthon megmutattuk Vince bácsinak. - „EZ AZ A HANG!” - kiáltotta, felismerve benne a régi, széttört déli harang zengését. Mikor a harang Tihanyba ért, Vince bácsi készített egy emelvényt, melyet virággal díszítettünk. A felszentelést Dr. Szendi József püspök úr végezte. Áldás után kézi csörlővel emelték a harangot a helyére, mert a harangöntő motoros emelője éppen elromlott. De talán szebb is volt így! A csörlőt a már kimaradt, legényekké lett egykori ministránsok hajtották felváltva, a többiek pedig kötéllel tartottak ellent, hogy az ne ütközzön a templom falának. Mikor a harang már felért az ablakba, onnantól eltűnt a szemünk elől. A mester emberei tették a helyére. Ezalatt elkezdődött a hálaadó mise, és a mise végén, kimenőre már megszólalt az új „déli” harang.

És azóta, immár huszonkét éve halljuk misére hívó, és delet jelző hangját, amellyel együtt lelkünkben mi is kiáltunk az ég felé: „MAGYAROK NAGYASSZONYA, KÖNYÖRÖGJ A TIHANYI HÍVEKÉRT!”

Csizmazia Zsolt Torma Kálmánnal beszélgetett

„ÚTRAVÁLÓ” - *Fiataloknak*

Gellért atya, az ESŐCSINÁLÓ...

Cserkészcsapatunk idén nyáron is egy hétre táborba vonult. A Bakony szívében Bakonykoppány mellett az erdőben állítottuk fel sátrainkat, egy helyes réten. Az idősebbek rutinjával, s a fiatalok várakozással teli izgalomával hamar „beindult” az élet, röviden jellemezve két szóban: móka, s kacagás... Harsogott az erdő... Felépültek a sátrak, elkészültek az őrsi körletek cipőtartóval, asztallal, szárítókötéllel, csajkafával; a konyháról, s a kézzel ásott tábori wc-ről nem is beszélve! Persze minden csak faágból, spárgával megkötvé. Együtt dolgozott kicsi és nagy, ügyesebbek a sutábbakkal (pl.: a szerzővel)...

A jó Isten pedig mosolygott ránk, s szórta napsugarait, melyben fürdőzhettünk kedvünkre...

Még Gellért atyát is elküldte hozzánk, aki megérkezvén, s örömmel köszöntve mindenkit, kis mobil szenteltvíz tartóját előkapva, gyors egymásutánban megáldotta a sátrakat, a konyhát, a keresztet, egyszóval a tábor, s annak minden négyzetcentiméterét!

Atya elindította a láncreakciót, s ekkor következett be, az igazi ÁLDÁS! Az égből jött...

A jó Isten mosolygását tovább fokozta Gellért atya buzgalma is, s öröme nevetésbe csapott át, s ahogy legördültek Isten arcán a felszabadult kacagás könnyecskéi, úgy nyíltak meg az ég csatornái is, s Gellért atya pár csepp szentelt vizét követve, kaptunk az égből is utánpótlást... Több milliárd csepp formájában... 3 napon keresztül... Ünnepezt az Ég, s nekünk nem volt már egy száraz zoknink sem, a száraz cipő, pulcsi pedig már tényleg luxus lett. (A tábor közepén majdnem akkora volt a pocsolya, mint a Belső-tó --na jó kicsit túlzok!) De nem bántuk, hiszen nem eső, hanem ÁLDÁS esett folyamatosan, így növekedtünk magasságban és hitben egyaránt.

Hazaérve még napokig szárítottuk magunkat, s milyen érdekes, itthon, Tihanyban már nem esett...

REGÖS-NAP
2005.
NOVEMBER
26-ÁN
AZ
ISKOLÁBAN
Mindenkit szeretettel
várunk!

A Tihanyi Római
Katolikus Egyházközség
időszaki lapja

A kiadásért felelős:
Dr. Korzenszky Richárd
Szerkesztők:
Bartus Sándor
Csizmazia Zsolt
Horváth Terézia
Cs. Török Hanna
Tördelő szerkesztő:
Dr. Nagyné Járvas Katalin

Tihanyi Bencés Apátság
tihany.osb.hu